

b.v.

(Czartoryski ks. August Alex. wdca Ruski)
Na dzień imienia Józ... Oda.

NA DZIEN IMIENIN
JASNIE OSWIECONEGO XIAŻĘCIA JEGOMOSCI
AUGUSTA ALEXANDRA
NA KLEWANIU I ZUKOWIE
CZARTORYSKIEGO
WOIEWODY GENERALA ZIEM RUSKICH

O D A.

Gdzie krwie zacność, gdzie honor, gdzie dobroć i rada,
Gdzie pierwszy po Monarchach Majestat zasiada,
Pozwol, Xiażę, w twym domu złożyć hołd powinny
Temu, co wziął łask tyle z ręki dobroczynney.

Nie pochlebny tu rymem, podłych dufz ponętą
Cnotę chwale, z darow swych wielką i kontentą;
Głos powszechny powtarzam: chyba się świat myli,
Jeśli echo zdań iego próżnym tonem kwili.

) 1 (

Prywa-

XVIII. 2. 1141

<http://rcin.org.pl>

Prywatnych wielbić sprawy dobrze się nadarza,
Kto ma miłość za świadka, wdzięczność za pifarza:
Spiewać Króle, Xiążęta słodkim Muz ięzykiem
Ten godnie może, kto ma Narod poręcznikiem.

On, iako ie na pierwszych dostoięństwach sadi,
Tak zna najlepiej, co w nich dobrze, a co wadzi;
On ich sędzia iedyny: iego wierne zdanie
Jakie było o Tobie zawsze, słuchay Panie.

Niewyczerpanym wieki od kolebki świata
Lecąc pędem, prowadzą i ludzie i lata:
Tyśiąc znika, tyśiąc ich codziennie nadpłynie:
Ledwo bez przywar człowiek w tym się znajdzie gminie,

Któryby przy fortunie, imieniu, kredycie,
Samey Cnoty prawidłem rządząc całe życie,
Wszystkim miły bez braku sercami ich władał,
A prawem cześć i sławę dziedzicznym posiadał.

Fortunny

Szczęśliwy stokroć, komu to tylko ubiega,
Co krefom nieprzeskoczney natury podlega;
A żadna lat przemoga dzielney skarbów dufzy
Bystrą czasów koleją nigdy nie poruży.

On sobie zawsze panem: z mętney wytrawiony
Młodości, przez pochlebne nie patrzy załony;
Czystym szlakując okiem, istną prawdę kryśli;
Pewnie czyni, rozuńney daie, mądrzey myśli.

Na iego dobrym fercu, a szacowney głowie
Bespiecznie się wspierają łami Monarchowie;
W iego radach Oyczyzna pokłada nadzieie,
Azali przez nie lepszy wiatr na nią zawieie.

Jako w pośrzod ogrodu iabłoń urodziwa,
Którą zawsze liść buyny i owoc okrywa,
Sama celem powszechney między drzewy cześci,
Ze tyśiąc dusz ożywia, i pod sobą mieści.

Każdy mu chętnie ferca i czoła nakłania;
Pańska ciągnie powaga do pozanowania;
Rodzic go swoim dzieciom wskazuje i chwali:
Z tegośmy pana łaski wzrosli i powstałi.

U niego i nacyjęższy czas nie'goni szczętkiem,
Bo wszystko idzie ładem i pięknym porządkiem:
Bacność u'nie w'szytkiemu dokładnie poradzić,
Złe zawczasu uprzedzić, albo ie odsadzić.

Y naywiększa fortuna w płochych rękach znika.
Pęknie szkuta ładowna, gdy nie ma sternika.
Utrata niszczy domy: próżno się nadyma
Gnuśny przepych, z rozumem nigdy nie wytrzyma.

Podobny malowaney teńczy na obłoku,
Co misternym zakolem słonecznemu oku
Chcąc zabrać prym od wieków zgodliwie przyznany,
Zatacza krąg z tyśiącznych farb gładko utkany.

Małe się

Małe się niebo zdaie dumie nieobaczney;
Sięga świetnemi barki drogi Zodyaczney,
Pisząc się pożyczonym blaskiem, który lada
Za moment oczy ludzć gąśnie i upada.

A tym czałem wodz światów nadpowietrznych złoty
Torownym raz gościńcem kryśląc swe obroty,
Zawfze pełen światłości zmianie nie podlega;
Y sam świeci, i drugie blaskiem swym zażęga.

Jego wdzięcznych promieni darem wfzytko żyie,
Co twardy ład wywodzi, mokry żywioł kryie
W sklannych pławiąc wnętrnościach, i co wyżey świata
Pierzyftemi żaglami powietrze umiata.

Czy się z pieluch fzkarłatnych dzień wywiia oudnie,
Czy chłodny wilży wieczor, czy gore południe!,
Równie świeci, i lubo spocznie morskim na dnie,
Y z oczu i z pamięci długo nie wypadnie,

Tak,

Tak, kto swą wielkość ujął w mądry miary prawa,
Nigdy w niej w całym życia biegu nie ustawa.
Płochosć ma bystry pochop, wzrost nagły, zgon skóry,
Rozumny równo świeci od pory do pory.

Jeśli go rod z honorem nad ludzki stan niesie,
Mądrość w ludzkiej równości trzyma go zakrefie;
Tam tylko ukazuje swą pańką osobę,
Gdzie trzeba dzwignąć przyjaźń, lub wesprzeć chudobę.

Zmiennym fortuny losem w lustrze swym zaśnadle
Domy ze rdzy otarte, dzwignione upadłe,
Młodź szlachetna biorąca polor z nauk gładki,
Te są dobroczynności jego iawne świadki.

Dom jego domem wszytkich, co są tego godni,
Czeladka dobrze płatna, poddani nie głodni,
Słudzy pewni nadgrody: służnie o nim mnima
Polska, szczęśliwy, kto się u drzwi jego trzyma.

Ztąd,

Ztąd, gdy innym wyśokość stanu zawiść rodzi,
Zaden zawisły język w niego nie ugodzi;
Každy ma z ferca życzy lat czerstwych i długich,
Wiedząc, iż sobie żyjąc życie i dla drugich.

Takie mając, cny Xiążę, całej Polski chęci,
Nim podaś wielkie imie niezgaśney pamięci,
Długo ieszcze domierzać będziesz w zdrowie żyźny
Kresu lat pożytecznych dla dobra Oycyzny.

Jasność spraw znakomitych, spokoyność sumnienia,
Zywszym wieńcem skroń zasną coraz wzielenia,
Wdzięczność publiczna dłoni ku wsparciu nakłania,
A głos narodu starość leniwą odgania.

XVIII. 2. 1141

Handwritten signature or scribble

only 2
M 14 6

1957

XVIII. 2. 1111